

Ὁ Σαλιέρι, ἵνα προκαλέσῃ ἐμπνεύσεις, ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τρέξῃ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς. Ἐν σημειωματάριον, ἐν μολυβδοδόκονδρον καὶ κυτίον ζαχαρωτῶν ἀπετέλουν τὰς ἀποσκευὰς του εἰς τὴν περιστασιν ταύτην. Κρατῶν ράβδον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἔτρεχεν εἰς ἀναζητήσιν μελωδιῶν, ὅσας δὲ τῷ ἐπύρχετο ἐμπνεύσεις ἐσταμίατα καὶ ἀπετύπου ταύτην ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ὁ μέγας φιλόσοφος Κάντ συνέθετε ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τινος δένδρου εὐρισκομένου ἐντὸς κήπου ἔναντι τοῦ παραθύρου του. Ἡ μικρὰ αὐτὴ συνήθεια ἐπέτρεπε εἰς τὸν συγγραφέα τῆς «Κριτικῆς» νὰ συγκεντρῶνῃ τὴν σκέψιν του ἐπὶ τῶν δυσκολοτέρων μεταφυσικῶν προβλημάτων.

Ὁ Νορβηγὸς διηγηματογράφος Μπέργερσον ἡσθάνετο τὸν ἐγκέφαλόν του κενόν, ἂν δὲν εἶχε τὰ θυλάκιά του πλήρη ἀπὸ σπόρους τοὺς ὁποίους ἔρριπτε περιπατῶν. Ὁ Σουὶνμπορν, ὁ νεότερος Ἕγγλος ποιητής, ἔγραφε ἔχων ἐξηπλωμένον παρὰ τοὺς πό-

δας του τὸν σκύλον του τὸν ὁποῖον ἐγέμιζε μὲ γλυκίσματα. Ὁ συνάδελφός του ὁμοῦς ὁ Κέϊτ, ἦτο λιχοῦδης διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ οὐδέποτε ἡρχίζε νὰ γράφῃ ἕνα ποίημα ἂν δὲν εἶχε τραγανίσει μία φρουγανὰ καρυκευμένη μὲ πιπέρι τῆς Καϊέννης! Ὁ Λόρδος Βύρων δὲν ἠδύνατο νὰ γράφῃ ἕνα στίχον ἂν δὲν ἔστριβε μὲ τοὺς δακτύλους του τὸ πρῶτον κομβίον τοῦ ἐνδύματός του. Ὁ Ἀλφόνσος Δωδὲ δὲν εἰργάζετο παρὰ ὅταν ἐπεινοῦσε. Ἐξ ἄλλου ἦτο δυστυχὴς ἐὰν δὲν ἐφόρει τὰ ὀμματιῶνά του, διὰ τοῦτο μάλιστα τὰ ἔφερε ἐπὶ τῆς μύτης καὶ ὅταν ἀκόμῃ ἐκοιμῆτο!

Ὁ πρῶτον πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Μπάλφορ — διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ δι' ἕνα ρήτορα — οὐδέποτε ἔξεφώνει λόγον χωρὶς νὰ χαϊδεύῃ διὰ τῆς χειρὸς ἕνα ποδαράκι ἀσπάλακος, τὸ ὁποῖον εἶχε κρυμμένον σὲ κάποια τσέπη του. Μίαν ἡμέραν τὸ ἐλησμόνησε, τὰ ἔχασε ἐνῶ ἠγόρευεν, ἔθεσε ζήτημα ἐμπιστοσύνης καὶ τὸ ὑπουργεῖον ἔπεσεν.

Ἡ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΗ ΗΠΕΙΡΟΣ *)

Βαγκαλῶτες

Εἰς ἀπόστασιν δύο, ὡς ἔγρηστα, χιλιομέτρων πρὸς βορρᾶν τοῦ χωρίου Βαγκαλῶτων, φαίνονται λεῖψανα ἐλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν οἰκοδομῶν καὶ μέγας ἀριθμὸς τάρων ἀρχαίων. Ἀνεκαλύφθησαν ὡσαύτως πρὸ ἐλκρίστου χρόνου τρία μαρμάρινα ἀγάλματα.

Βουθρωτόν

Τὸ Βουθρωτόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀρχαία πόλις τῆς Χαονίας, εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχαίων ἕνεκα τῶν πλουσιῶν λειψάνων τῶν πέριξ. Ἡ πόλις αὕτη ἦτο λίαν σημαντικὴ ὅχι μόνον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ὅτε ἦτο ἔδρα ἐπισκοπικῆς. Τὸ Βουθρωτόν ἦτο τῶσον συνδεδεμένον μὲ τὴν Κέρκυραν, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους τῆς Ἑνετικῆς κυριαρχίας, ὥστε δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐξάρτημα τῆς νήσου ταύτης. Ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν τὸ Βουθρωτόν κατὰ τὴν γαλλικὴν κατοχὴν τῆς Ἑπτανήσου ἐσχισμάτιζε μετὰ τῶν Ποζῶν καὶ τῆς Πάργας ἐπαρχίαν τῆς Κερκύρας.

Φαίνονται ἀκόμῃ ἐν Βουθρωτῷ τὰ λεῖψανα ἀρχαίου περιβάλλου, ὁ ὁποῖος ἔχει περιφέρειαν ἐνὸς ἀγλικοῦ μιλλίου. Πολλὰ συντρίμματα ἐλληνικῶν καὶ βυζαντινῶν οἰκοδομῶν ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ πόλις, ἥτις ἔπαυσε ὑπάρχουσα τὸν ΙΕ' αἰῶνα, διετήρησε πάντοτε τὴν ἰδίαν θέσιν. Μετὰ τὴν καταστροφὴν δὲν ἔμεινεν αὐτόθι παρὰ τὸ φρούριον, καταστραφέν ὡσαύτως παρὰ τῶν Γάλλων περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.

Ἀγιοὶ Σαράντα

Τὸ ὄνομα τοῦ λιμένος τούτου ἀνέρχεται εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους καθ' οὓς ὑπῆρχεν ἐκεῖ μοναστήριον εἰς τιμὴν τῶν «Ἀγίων Τεσσαράκοντα» μαρτύρων, οὕτως εἶχον ἀνασκάψῃ τὰ εἰρεῖπια πρὸ ἐξήκοντα ἐτών. Ἡ πόλις πρότερον ἔφερε τὸ ὄνομα «Ἀρχιάσμος», ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐσημαίνετο ὡσαύτως καὶ ἡ ἐπισκοπικὴ του ἔδρα. Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶναι

ἢ μικρὰ ἀλλοίωσις τῆς ἀρχαίας ὀνομασίας «Ὀρχήσμος».

Ὁ Ὀρχήσμος φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἤδη σημαντικὴ θέσις ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Φαίνεται ἀκόμῃ τὸ διάζωμα τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ ἄρθρα λεῖψανα κατοικιῶν καὶ ἄλλων οἰκοδομῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὰ λεῖψανα μωσαϊκοῦ. Ἡ σπουδαιότης τῆς πόλεως δὲν ἦτο μικροτέρα κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἂν καὶ κατεστράφη τῷ 552 μ. Χ. ὑπὸ τῶν Γότθων. Τὰ σημαντικὰ εἰρεῖπια διαφόρων ἐκκλησιῶν μαρτυροῦσι τὸ πρόσωπον, ὅπερ διεδραμάτισεν ἡ χώρα αὕτη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἠπείρου. Ἐπὶ λόφου τίνος, δεσποζόντος τῶν Ἀγίων Σαράντα, διακρίνονται τὰ λεῖψανα μεγάλης ἐκκλησίας βυζαντινῆς μὲ τρεῖς νάρθηκας.

Χιμάρα

Εἶναι γνωστὸς ὁ καθαρὸς ἐλληνικὸς χαρακτήρ τῆς βραχυῶδους ταύτης χώρας τῆς Ἠπείρου, τῆς κατοικουμένης ὑπὸ ἀνδρείου καὶ ἡρωικοῦ λαοῦ, ὅστις ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τὴν γλῶσσαν του, τὰ ἔθιμά του, τὴν θρησκείαν του καὶ τὰς ἐλληνικὰς του παραδόσεις.

Ἀπαντῶνται πολυάριθμα ἔγγραφα μνημείων, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα καὶ ἄλλα ἀναγόμενα εἰς τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν.

Αὕτη αὕτη ἡ πρωτεύουσα τῆς Χιμαίρας περιώζει τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Χιμαίρας, ἀναφερομένης ὑπὸ τοῦ Πλινίου. Φαίνονται αὐτόθι, ἐκτὸς τῶν ἀρχαϊκῶν λειψάνων καὶ τῶν διεσκαρπισμένων θραυσμάτων γλυπτικῆς, τὰ λεῖψανα ἀρχαίου πολυγώνου τείχους, διατηρουμένου μετὰ τῶν νέων οἰκιῶν καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς θρομίσις.

Λεῖψανα ἀρχαίων μνημείων καὶ βυζαντινῶν, τμήματα οἰκοδομῶν καὶ ἀρχαῖα μνημεῖα ἀπαντῶνται, κατ' ἀνασκαφὰς ὅπως προσφάτως εἰς τὴν Μεγάλῃν Χώραν, πλησίον τῶν Δρυμάδων, εἰς τὸ Καλάμι καὶ εἰς τὴν Πήλιουρην. Βεβαιοῦται τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν

* Τέλος.

Νίδιτσαν καὶ τὸν Ἅγιον Βασίλειον, ἑλληνικὰ χωρία, καίμενα παρὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἰονικοῦ Πελάγους.

Πλησίον τοῦ χωρίου Μπόρσι, ἐν αὐτῷ τῷ φρουρίῳ τῷ οἰκοδομηθέντι ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ, ἐπὶ λόφου ἐν τῷ μέσῳ ἑλληνικοῦ περιόλου, φαίνονται λεύκανα ἀρχαίας ἐποχῆς. Ἐπὶ τῆς ἐκ Μπόρσι εἰς Πικέρνι ὁδοῦ εὐρέθησαν τελευταίως ἐν τῇ τοποθεσίᾳ «Βούττα» τὰ τεμάρια σαρκοφάγου μαρμαρίνου, παριστάνοντα μάχην, ἀρίστου ρυθμοῦ. Μεταξὺ τῶν χωρίων Κοντετσόβου καὶ Λοτικόβου διακρίνονται τὰ κρημνίσματα ἀρχαίας πόλεως. Πλησίον τῆς Νιδίτσης εὐρίσκεται τὸ ἀρχαῖον Μοναστήριον «Κουκμιά» κτισμένον ἐπὶ ὑψώματος, μετὰ ἐκκλησίας βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Τὸ Μοναστήριον τοῦτο κέντηται πολὺτιμον Εὐαγγελιον τοῦ ΧΙ αἰῶνος ἐπὶ μαρμάρου, κεκοσμημένον διὰ μικρογραφικῶν καλλιτεχνικωτάτων.

Ἡ λαϊκὴ παράδοσις τῶν Χιμαριωτῶν ἔχει πλήρη συνειδήσιν τῆς ἀρχαιότητος τῶν διασωζομένων νεκροπόλεων ἐν τῇ Χώρα. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον δίδουν εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς τάφους, οἵτινες εὐρίσκονται ἐν ἀποστάσει τριῶν χιλιο-

μέτρων ἐκ τοῦ Πηλίουσίου, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσι «Τάφους τῶν Ἑλλήνων».

Δεδεῖτ—Γράμματα

Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Κερκυνίων Ὀρέων ἀπαντᾷται ὁ μικρὸς ὄρμος Δεδεῖτ, ὅστις φέρει ὡσαύτως εἰς πλείους γεωγραφικοὺς χάρτας τὸ ὄνομα «Γράμμαλα», τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο ἢ σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ ὁρθοῦ ὀνόματος «Γράμματα». Τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο ὄνομα προέρχεται ἐκ τοῦ γραφίτου λίθου, τοῦ εὐρισκομένου εἰς τοὺς βράχους τῆς παραλίας.

Ὀρικόν

Ὅπισθεν τῶν Κερκυνίων ὀρέων καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου τοῦ Αὐλώνος ἀπαντῶνται ἀκόμη καὶ σήμερον τὰ ἐρείπια τοῦ Ὀρικοῦ, οὐχὶ μακρὰν τοῦ χωρίου Ἐριγυ, ὅπου διατήρησε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ἐλόν τι ἡλλοιωμένον. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον περὶ αὐτοῦ ἑρμηνευτικῶς: «Ὀρικήν θ' ὑπὲρ αἶαν ἐρείδεται Ἑλλάδος ἀρχή» (Διονυσίου Οἰκουμένης Περιήγησις Στιχ. 399)

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ποικίλη Λεξις

Galy Deslys.

Ἡ διάσημος Γαλλὶς χορεύτρια *Galy Deslys* ἤτις ἐπὶ μῆνας κατεγόητευσεν τοὺς Ἀγγλοὺς εἰς τὸ θέατρον «Palace» τοῦ Λονδίνου, ἀπῆλθεν ἤδη εἰς περιοδείαν τοῦ κόσμου. Ἡ *Deslys* εἶνε χαριτωμένη καὶ ἐκτάκτου καλλονῆς, καταλέγουσα μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν τῆς πρίγκηπας καὶ βασιλεῖς. Πολλὰ λέγονται περὶ τῶν στενῶν σχέσεών της μετὰ τοῦ νεαροῦ πρῶην βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Μανουήλ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου βαρύντιμα τῆς προσεφέρθησαν δῶρα. Ἡ συνήθης ἀμοιβὴ τῆς καλλιτέχνιδος εἶνε ὅσο ἀγγλικάι λίραι τὴν ἐβδομάδα, εἶνε δὲ περιζήτητος εἰς τὰ γυμνασια καὶ τὰς ἐσπερίδας τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ σημερινὴ μόδα.

Ὁ Παρισινὸς «Γαλάτης» δημοσιεύει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεῦνης, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει διὰ νὰ μάθῃ τὰς γνώμας τῶν καλλιτεχνιδῶν περὶ τῆς σημερινῆς μόδας.

Ἡ συγγραφεὺς δούκισσα τοῦ Οὐζέ ἀποφαίνεται ὅτι ἡ μόδα ὁμοιάζει πρὸς ποταμόν. Διὰ νὰ τὴν ἀκολουθῇ τις πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ κολυμβᾷ. Διὰ τὸν ἑαυτὸν της, προτιμᾷ νὰ παρατηρῇ τοὺς κολυμβῶντας ἀπὸ τὴν παραλίαν. Ἡ συνάδελφός της δούκισσα Ροάν εὐρίσκει τὴν μόδαν ἀκαλαίσθητον. Προτιμᾷ τὰ ἑλληνικὰ πρότυπα, καὶ συνιστᾷ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ πέρνουν ἀπὸ τὴν μόδαν μόνον ὅ,τι πηγαίνει εἰς ἐκάστην. Ἡ γνωστὴ λογία Λεσουέρ καταδικάζει τὰ σχιστὰ φορέματα. Προτιμᾷ τὰ ταγέρ.

Ἐκ τῶν ἰθιοποιῶν, ἡ δεσποινὶς Δερζιᾶ λέγει ὅτι ἡ σημερινὴ μόδα εἶνε ἀπαισία. Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ Ρελάν. Ἡ δεσποινὶς Πρεβὺ τῆς «Γαλλικῆς Κωμῆδος», ἥτις εἶχε θέσει εἰς κυκλοφορίαν τὴν πρώτην «βρακοφούσταν», φρονεῖ ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ὅλες τῆς μόδας.

Galy Deslys